

Selecció (breu i incompleta) de cartes al director a la premsa local

Diari de Girona, 16/12/1990

ERC protesta contra Prosecur

Des del meu càrrec de president de la Intercomarcal d'ERC a la regió de Girona, voldria fer-vos arribar la nostra més enèrgica protesta per una frase emesa per un empleat de la vostra companyia el dia 12 de desembre passat a Campdorà (Gironès), a les obres de la variant N-II per la vall de St. Daniel. Malgrat la postura en tot moment pacífica dels membres de la Coordinadora d'ERC en la seva actitud d'impedir les obres, l'empleat va pronunciar la frase: «Aplàstalos», tot encoratjant el conductor de la màquina a envestir-los. Aquesta actitud va provocar la caiguda per un barranc d'alguns dels manifestants, posant en perill la seva integritat física. Creiem que una empresa seriosa com la vostra pot veure seriosament danyada la seva reputació si no pot controlar comentaris provocadors com aquest per part dels seus empleats, i actituds que es podien entendre com a instigadores de la violència. Cal remarcar, per altra banda, que totes les accions de la Coordinadora s'han desenvolupat en un clima de civilitat i pau.

Toni Strubell i Trueta
President Intercomarcal ERC

El Punt, 30/11/1990

La clenxa de la vall de Sant Daniel

■ ERC considera inadmissibles i reprovables les contínues declaracions del senyor Nadal i del senyor Gelada en què afirmen que en el projecte de la variant de la N-II la carretera no passa per la vall de Sant Daniel. Tal com es pot comprovar en la documentació existent, aquestes afirmacions són totalment falses. Podem assegurar que, segons el projecte, la carretera ha de travessar la vall d'un extrem a l'altre, i la parteix per la meitat.

Concretament es preveu que passi pel costat mateix de la Font dels Lleons i molt a prop de la Font del Ferro, ambdós paratges entranyables i ben coneguts de tots els gironins.

És, doncs, deplorable i fora de lloc que s'intenti confondre l'opinió pública amb informacions expressament errònies, emeses en un to prepotent, fent afirmacions que sobrepassen el ridícul, i que mentre es pretén destruir el nostre patrimoni se'ns vulgui fer creure que es defensen els interessos dels ciutadans.

El sr. Gelada ha de saber que, segons els estudis de l'Ajuntament de Girona, el trànsit que s'evita amb una variant és del 6 per cent i que aquesta quantitat pot ser perfectament absorbida per la variant de Fontejau o per la mateixa autopista.

No ens deu voler fer creure que mercès a la variant per Sant Daniel podrem aparcar més bé que ara, o que circularèm amb més facilitat pel centre de Girona. Aquests són problemes que corresponen a d'altres plantejaments i que no es poden fer servir per justificar un crim ecològic i alhora eludir les responsabilitats d'una gestió molt deficient. / SECCIÓ LOCAL DE GIRONA D'ERC.

Teoria de l'absurd

Proposem fer de la Catedral una discoteca. Del rellotge, penjar-hi un pòster d'en Machín, i pintar cada graó de les escales d'un color diferent. Proposem fer del quiosc de la Rambla una botiga de recanvis per cotxes i subvencionar les formigues de Girona amb un pla de jubilació gratuït. Que anem a rentar la bugada a l'Onyar i que es llimi la Punxa. Emplenar els taxis de rates i celebrar Fires per Sant Joan. Traslladar el llac de Banyoles a la Devesa i instal·lar «telearrastres» al carrer de la Força.

Proposem que se substitueixin les gavines per xais i que la Creu de Palau sigui ara una planta de residus nuclears. Que enderroquin les cases de l'Onyar per montar en el seu lloc el parc Busch de Vila-Seca i Salou. Que en el Pont de les Peixateries Velles s'hi faci la sortida del París-Dakar mentre els cambres de l'Arcada reivindiquen l'autonomia del Baix Empordà inflant globus vermells.

Proposem que el GEIEG organitzi curses de mitjons humits a les piscines i que esbatussar iaies desgravi. Que les multes es paguin a queixalades i que els nens no vagin a veure la cavalcada de reis. Que el rei blanc es quedi calb, que a la Granja Mora hi posin una botiga de dietètica i que les llotges del Municipal facin olor de fuet.

Proposem que traslladin totes les farmàcies al cementiri i que Sopa de Cabra toqui «Les Quatre Estacions» de Vivaldi. Que un superpetrolier atraqui a la Plaça Catalunya, i que el Pont de Pedra comenci a ser de plàstic. Que en el Punt de Trobada s'hi aixequi un monument a Sadam Hussein, i que a la Plaça del Lleó, els porc espins hi tinguin un balneari. També podríem posar xanquetes als cavalls dels manaies, i que aquests desfilessin en pijama. Proposem que els panells els importem del Canadà, que el Valvi fitxi en Maradona i que l'erotisme envaeixi la representació d'«Els Pastorets».

Proposem que la N-II passi per Sant Daniel.

No ve d'aquí: és Nadal.

**Carme Martínez Palomé,
Roser Manuel-Rimbau (Girona).**

Al Sr. Gelada

■ Geogràficament, la vall és, segons la descripció acadèmica, la part que separa dos contraforts de terra i/o roca (anomenat muntanya)(...) Però comunament aquesta expressió s'aplica a tot terreny situat entre muntanyes i al peu d'elles, i pot donar nom a tota una regió, comarca, etc., d'una gran extensió vinculada a un mateix sistema hidrogràfic.

(...) Llegint, escoltant i veient entre altres coses el que li passarà a la Vall de Sant Daniel, i de retruc a la ciutat de Girona, amb la petulància i prepotència amb què vostès es pensen que són els que sempre ho fan més ben fet, Girona m'enamora?

Diuen que els que defensen la Vall de Sant Daniel per les destrosses ecològiques que estan fent —i que quedaran per molts anys, irrecuperables per als nostres fills— no sabem el que és una vall o muntanya, i li resumeixo tot això del Diccionari La Muntanya d'Augustín Faus; són vostès els que el no saben què volen dir aquestes paraules: vall i muntanya.

Fem referència a altres afers que s'estan produint dins les nostres muntanyes, valls, costes o platges de la nostra comarca del Gironès, perquè són massa llocs. Cal repetir-los...? Vall d'Hortmònier, Vall del Bac, Albanyà, tota l'Alta Garrotxa, la Zona Volcànica d'Olot, els entorns del llac de Banyoles, els incendis dels Àngels (fortuits...?)

Les grans urbanitzacions, totes elles especulatives, i ara el grai «boom», els camps de golf, pe jugar-hi rics i adinerats. (...) Després de fer enfrontar el ciutadà que res no vol defensar, però que vol disfrutar-ne, l'inciteu dient-li que allò que nosaltres, muntanyencs, ecologistes, naturalistes, etc., volem defensar el privarà del treball i hi haurà més atur, que seran foragitats de la feina, etc.

Sr. Gelada: Baden Powell, fundador de l'escoltisme, va dir-nos que féssim el món millor de com l'havíem trobat, però no a base d'especulacions i materialisme. / JAUME SANTANA i VICENS (President del Centre Excursionista Saltenc).

Diari de Girona, 25/11/88)

Gelada, kamikaze de Nadal

Frente a la continuada ofensiva de críticas, acciones, artículos, etc., de los simpatizantes, grupos ecologistas y partidos progresistas, en sus protestas de soporte y nuevas alternativas en la salvaguarda del valle de Sant Daniel contra la variante y a favor de la N-II por la autopista, el alcalde de Girona, cada día más nervioso por la bola de nieve de la variante, éste y los incondicionales del PSC, o sea, junto a su hermano Manuel, desde principios de septiembre, toman la iniciativa y pasan a un feroz contraataque general.

Sabemos que durante un fin de semana en la Fosca, en la casa de veraneo del alcalde gerundense, la «plana mayor» de los socialistas gerundenses tuvieron un amplio debate para replantear la estrategia a favor de la variante por Sant Daniel. Como consecuencia de las jornadas, salió un duro documento síntesis de combate: que el propio alcalde Nadal redactó, según posterior interviu durante una noche de inspiración (?). Los análisis de temas ciudadanos quedamos alucinados por el método casi policiaco militar en tonos de dialéctica de lucha antiterrorista. Este informe estratégico fue seguido y animado en el mismo espíritu de combate y de caza de brujas ecologistas, es decir, los del follón habitual como nos llama el diputado Lluís Maria de Puig a los antivariantes. Este samurai de Nadal, durante todo el mes de septiembre, en un crescendo absolutista, atacó en todas direcciones en una serie de artículos, intervius, polémicas, etc., divulgando las tesis nadalistas de aislar y eliminar los radicales y perseguir a los simpatizantes, así como recuperar los publicistas moderados y convertir en mensajeros a los diputados, senadores, cargos públicos, etc.

Estos debían reconvertir al MOPU en no sabemos qué bromas ambientalistas y, de pasada, que el gobernador civil de Girona participara del deterioro e impopu-

laridad de la problemática antivariante. El tripas corazón del diputado De Puig se esforzó tenazmente en repartir leña y, durante los días de la campaña en torno al sí y al no a la OTAN, De Puig fue y ha vuelto a ser un gran aliado de los antialantistas gracias a su clásica falta de tacto, diplomacia y prepotencia. Sus desplantes, descalificaciones y vanidad dialéctica animaron la polémica y las fobias de los antisocialistas.

En una tormentosa reunión del alcalde Nadal con su hermano Manuel, deciden que, ante la gravedad de la situación, cabe sacar un peso más duro y nombran a Joan Gelada *kamikaze* del alcalde. Éste le traspasa toda la responsabilidad, problemática y representatividad frente el combate con los antivariantes y la presión al MOPU. En definitiva, el nuevo samurai-kamikaze Gelada, desde principios de octubre relanza la contraofensiva en una dialéctica de contestaciones y descalificaciones más duras y agresivas que las de su antecesor, señor De Puig.

Los estratégicos y observadores indirectos de apoyo en la lucha antivariante pensamos cómo puede ser que Nadal, siempre tan astuto y maquiavélico, nos envíe a Gelada, que es el concejal más duro del Ayuntamiento. Sólo lo supera en dureza el señor Quintanas y esperemos que el futuro samurai kamikaze no sea éste. Tal como imaginábamos, el deterioro del nuevo kamikaze del alcalde Nadal ya se está produciendo, en su abusivo celo de samurai al servicio del emperador. Los tiros van tal como su alcalde desea, para que todos los fuegos vayan contra su kamikaze, que no tendrá más remedio antes de fin de año que hacerse el harakiri. Creemos que las salpicaduras de la sangre del penúltimo samurai muerto por Nadal también puede, finalmente, obligar a hacerse el suyo.

«Les carpes de l'Onyar»

Diari de Girona, 16/12/1990

En Nadal està des-variant (el dret i la raó)

Galileo Galilei morí, com tants d'altres, tenint tota la raó. I morí a mans de la justícia que tenia el dret d'atorgar la veritat i de castigar els qui es manifestessin posseïdors de la raó.

Comencen filosofant, però continuem amb digresions més sencilles, no us espanteu amics.

Avui a Girona la raó la tenim els qui defensem que la variant de la N-II es faci per l'autopista, i no destruint la vall de Sant Daniel.

D'aquí a pocs anys, quan la variant Est hagi estat escenari d'algun important accident de circulació, serà castigada a ser via no ràpida. Llavors, desapareguda per decret la limitació legal de construir-se a prop seu, la variant Est serà la via d'accés directa a l'especulació immobiliària de les Gavarres, des de Girona. Per cert, saben que hi ha hagut compres de terrenys —molt importants— per part de companyies immobiliàries al costat dels afectats per l'actuació del MOPU...

El dret, el té el senyor Nadal (mai més ben dit «senyor») i els socialistes que l'acompanyarem —amb majoria absoluta— al Ple de la sense raó municipal. Sí, en Joaquim Nadal té el dret atorgat per aquesta democràcia que vivim/patim i que és fruit de la lluita de molta gent que no governem. Però continuarem lluitant perquè no es facin disbarats legals com aquest de la variant Est.

Pensem que els errors, en democràcia, es paguen. I esperem de tot cor que els electors gironins tinguin memòria durant aquests 6 mesos que falten per a les eleccions municipals.

En Joaquim Nadal està DES-VARIANT: té el dret a destruir la vall de St. Daniel, però no té la raó. Cal que ho fem públic.

Jon Fsc. Pascual Bartolomé
Secretari General Interc. de CC.OO.
Girona

Diari de Girona, 16/12/1990

De la vall als ciutadans

Voldria fer un crit a totes aquelles persones que estimen la nostra ciutat, que estimen l'art i el nostre patrimoni com a ciutadans. Voldria demanar que tothom aturés les seves presses i despertés la seva sensibilitat i el seu orgull en veure les destrosses que s'estan produint.

El nostre patrimoni com a gironins i com a individus està essent destruït. Els majestuosos palaus del carrer Ciutadans s'han tret a la llum tàcitament però no per mostrar la seva bellesa, antiguitat i valor històric clos al llarg dels temps, no, sinó per ser vilment destruïts per les màquines. Sigui quin sigui l'objectiu de les obres (fer un aparcament o vés a saber què) segurament no mereix fer un sacrifici tan valuós. Dins tot aquest silenci està morint, com mort una planta, un arbre o tota una vall, un testimoni del nostre passat, de les nostres arrels, un pretèrit senyorial digne de les més altes lloances —artísticament parlant—. Alguns de nosaltres hem pogut seguir les disseccions d'aquests edificis a on veïem (i encara es veu, però no per gaire temps més) pintures i decoracions decimonòniques al seu interior, meravelles de les quals dissortadament no podran fruit les futures generacions.

Davant de tot això suposo que es preguntaran qui és el motor i l'agent d'aquest vandalisme, doncs paradoxalment aquest cap dels vàndals és un historiador esterilitzat i insensibilitzat per la política, és el sr. Nadal. Sembla mentida que hàgim de defensar el nostre patrimoni i la nostra integritat com a ciutadans no d'agents externs, sinó de nosaltres mateixos. Les obres estan ja molt avançades i és impossible revifar el cadàver però, sr. Nadal, no faci dos cops la mateixa errada i indulti Sant Daniel.

«...Oh! Sr. Nadal, batalla venal, que no trigarà a desaparèixer si troba un comprador». (Actualització d'una frase de Sal.lusti).

L'Assumpta Bru T. (Girona)

El Punt, 08/02/89

Florència, Boston... i Girona?

El dia 27 del mes passat, en el transcurs de l'acte de lliurament de les *mosques de la informació*, que per primera vegada organitzava el Col·legi de Periodistes, els membres de l'Assemblea d'Entitats per a la Salvaguarda de la Vall de Sant Daniel, després de recollir la *mosca de Sant Narcís* amb què vam ser guardonats, ens sorprengué el nostre batlle, Joaquim Nadal, quan, després de recollir la *mosca verinosa o de la mala llet*, com ell la va anomenar, se'ns va posar a citar un article de Joan Barril, publicat al diari *El País* aquell mateix dia, en el qual, després d'un hàbil joc de paraules, comparava Girona amb Boston. Continuant amb la nostra sobretaula, recordàvem que no fa pas gaire temps el nostre alcalde ens assimilava amb Florència. Això encara podia passar, però amb Boston... Ens preguntàvem si això podria ser un mal símptoma, que no fos que la postura davant els problemes actuals sigui americanitzar-los, és a dir, abandonar el que queda de la qualitat i el romanticisme florentí i passar a la moderna vulgaritat bostoniana. No és això, amics: ni Catalunya americanitzada, ni Florència, ni Boston; volem Girona perquè n'estem enamorats, i una Girona patrimoni de la humanitat. I això vol dir fer indivisibles els seus grans valors, com són el Barri antic i el seu propi entorn, en aquest cas la Vall de Sant Daniel. *Carles Barba i Parera. Assemblea d'Entitats per la Salvaguarda de la Vall de Sant Daniel.*

El Punt, 06/06/89)

Quintanas, un funcionari conseqüent

■ El funcionari municipal sr. Quintanas té la barra de tractar de «nazis» els opositors a la variant. El tal individu hauria de saber que els nazis es caracteritzaven per segrestar els drets del poble, i per exercir la dictadura a fi de garantir els interessos de les classes dominants. El nazisme apareix quan les classes populars comencen a posar entre les cordes els explotadors, i aquests per mantenir els seus privilegis promouen formes salvatges de domini.

M'estranya que l'ex-marxista reconvertit en buròcrata-yuppi ignori el significat dels mots i conceptes bàsics de l'anàlisi marxista. Goso preguntar-li qui és que, ara i aquí, nega el dret del poble a pronunciar-se sobre el tema de la variant?

Qui és que segueix com un autòmata els dictats de l'Estat? (Li recordo que l'Estat és un instrument de domini de classe).

Qui és que confon els *xanxullos* de despatx amb la democràcia?

Qui és que avantposa els interessos especulatius d'uns quants a les necessitats del poble?

I és que la nostra petita-burguesia tecnocràtica té un gran cinisme i una ínfima categoria moral. / PERE MAS. Girona.

L'alcalde ho tenia previst

El Punt, 12/09/1989)

■ Hi ha un concepte en psicologia anomenat «profecia autocumplidora», que consisteix en fer una previsió sobre alguna cosa, afirmant que succeirà. El convenciment és tal que, volent-ho o no, vas actuant de manera que els fets es precipiten cap a allò predit. Finalment, el fet s'acompleix i és quan el/la predictor/a diu: «Ho veus, ha succeït com jo deia».

Analitzant-los, els fets de la nit del 9 de maig em recorden ben bé això.

L'alcalde comença a estar nerviós pel tema de la Vall i la N-II. La resta de regidors participen d'aquest neguit. L'alcalde diu a la premsa, dies abans del ple, que si hi ha aldarulls el suspendrà. Arriba el dia del ple i té preparats una vintena de policies municipals. Situa en l'antepenúltim punt de l'ordre del dia, el tema de la variant. Aproximadament durant una hora, el públic restà callat i oïnt un seguit d'aprovacions sobre diversos temes, que segons sembla no plantejaven oposició. La premsa, preparada per saber com es desenvoluparan els fets.

El debat comença amb una rècula de valoracions i provocacions fetes pel senyor Gelada i per l'alcalde mateix, senyor Nadal, en explicar els avantatges de la variant Est

i el conjunt de condicions que posarà l'Ajuntament de Girona al MOPU.

La indignació va creixent entre el públic que, cansat de mentides i promeses, vol fer sentir la seva disconformitat. Quina altra manera hi ha en un ple que opinar en veu alta, si consideres que no és cert el que es diu i necessites cridar perquè el so traspassi la barrera dels vint policies palplantats?

I amb tot això, un públic, entre el que hi havia homes i dones, ciutadans de Girona, de diverses professions i edats, preocupats per aquest problema... varen ser els que l'alcalde de Girona volia mantenir a ratlla.

Potser volia provocar-nos, potser això és política, potser això és democràcia, però el cas és que si hagués volgut escoltar-nos o fins i tot suspendre el ple, tal com va dir que faria en cas que hi hagués xivarri, ho hauria pogut fer abans de les votacions i no mitja hora després d'haver-les finalitzat.

Si hagués sabut que el xivarri aturaria el ple i l'aprovació de la resposta al MOPU, hauria cridat més. Però em sembla que la profecia ja estava feta. / CARMEN CUNILLERA I FORNS. Girona.

El Punt, 06/06/89)

La variant de la vergonya

■ A Berlín hi ha un mur que separa els ciutadans de l'est dels de l'oest —és una vergonya—. A Girona volen construir una espècie de mur de Berlín, en forma de carretera, que separi els veïns de la vall de Sant Daniel, font de la Polvora i Vila-Roja de la naturalesa, dels seus germans els arbres —és una vergonya—. Aquesta variant podia passar per l'autopista i no molestaria a ningú. No obstant, prefereixen destrossar el bosc i aïllar-lo dels ciutadans —és una vergonya—. Aquests veïns votaren un alcalde socialista que ara els traeix —és una vergonya—. Sr. Nadal, com a veí del Vila-Roja, no tornaré a votar-lo. / JAVIER GONZÁLEZ SÁNCHEZ. Vila-Roja (Girona).

El Punt

La Vall de Sant Nadal

■ És incompreensible, i inadmissible, que el senyor alcalde de Girona permeti i justifiqui la destrucció d'un paratge de tanta anomenada a la «seva» ciutat com ho és la Vall de Sant Daniel, més tenint en compte que l'alternativa a aquesta nefasta variant la té davant dels nassos: l'eixamplament i gratuïtat de l'autopista A-7 entre les sortides de Girona Nord i Girona Sud.

És inconcebible que els planificadors de la ciutat i del MOPU tanquin els ulls davant aquesta alternativa, que per altra banda ja no s'entén que no es preveïés al moment de fer el traçat d'aquesta autopista. Si el senyor alcalde no atura les màquines, d'aquí un parell de mesos aquesta meravellosa vall que ha estat l'esbarjo dels nostres avis i pares, i és el nostre esbarjo i el dels nostres fills, es convertirà en un immens gruyère del qual sorgirà, no l'harmonic i evocador cant dels rossinyols, sinó l'eixordador bronzir dels camions.

Nosaltres no disposem d'esbirros per aturar les màquines, mentre que els suposats administradors del nostre patrimoni, com als millors temps del franquisme, n'han situat a banda i banda de l'obra, a Medinyà i Fornells, per «protegir» una construcció que no té nom. Només ens queda l'arma invisible del «conjur».

Esperem de tot cor que en la inauguració del mirador que s'ha previst fer sobre aquest nou atemptat, amb les horripilats escultures de rigor, la remor dels camions ofegui el parlament del senyor alcalde, i que aquest greu error li pesi a la consciència fins a la fi dels seus dies. D'aleshores endavant, d'aquesta vall en direm La Vall de Sant Nadal, perquè el senyor alcalde hi haurà deixat la pell, políticament parlant. / ROGER BIOSCA (Vilafreser).

El Punt

I no és profecia...

■ Aviat tornarà el Nadal. I veurem i escoltarem el Sant Pare anunciant *Urbi et Orbi* la bona nova. Però hi ha el trist auguri que en la seva multilingüe felicitació tampoc enguany no emprarà la llengua dels pobrets catalans. I un hom no pot eludir d'interrogar-se: Per què? Tant poc que costaria. Són, si es vol, només dues paraules. Bon Nadal. Com *Buon Natale*. Un esforç per al qual no cal ser políglota; aleshores... / JORDI PLANÀ I AUSTRIKH (Barcelona).

El Punt, 27/11/1990

Contra la variant

■ Volem expressar el nostre més enèrgic rebuig a la continuació de les obres de la variant de Girona per Sant Daniel. Considerem que s'està atemptant contra els drets més elementals dels gironins, en destruir sense cap mena de mirament l'únic espai natural existent al municipi, en contra de l'opinió dels col·lectius professionals, dels tècnics que han elaborat les planificacions urbanístiques, i del sentiment majoritari dels ciutadans. L'estudi d'impacte realitzat per al TGV, diu molt clarament que fer passar el tren per la Vall de Sant Daniel causaria unes destrosses ecològiques molt importants i descarta aquesta opció. Evidentment, una carretera sempre comporta un impacte molt superior. Ens preguntem com és possible que es faci una actuació tan irracional, econòmicament antirendible i tan destructora del nostre patrimoni, quan hi ha d'altres alternatives molt més adequades i viables. / GRUP D'INVESTIGACIÓ SUBTERRÀNIA DE GIRONA.

El Punt, 10/05/89

Al senyor Nadal

■ A casa hem anat rebent, escalonadament, una circular signada per vós i adreçada a cada un dels membres de la família, cinc en total. Les circulars han vingut per correu. Sé de moltes altres famílies que també ho han rebut. Si multipliquem el nombre de ciutadans votants (hem de suposar que als menors no se'ls ha pas enviat) per les vuit pessetes del segell, pel nombre d'hores que ics funcionaris de l'Ajuntament hi han hagut de dedicar, més les despeses de paper i d'impremta, quants milers de pessetes no suposa? Prefereixo no fer comptes, però això em defrauda.

«Ara tenim un edifici sòlid... amb una coberta acabada i resistent», diu. Què potser us referiu al flamant quarter de la Policia Municipal?

Ironies a part, reconec que s'han fet moltes coses en aquests deu anys de tasca municipal. I me'n sento satisfeta; no en va us he votat sempre, no com a socialista, sinó per considerar-vos la persona prou qualificada per assumir la direcció de la nostra ciutat.

No oblideu, emperò, que tot es fa amb l'aportació dels contribuents, a qui se'ns demana molt. Per això ens cou que tantes vegades no es miri massa prim, com ara, en despeses com aquestes que a mi em semblen triomfalistes.

Així mateix, tampoc no es té en compte els centenars o milers de milions que s'esmerçaran en la variant per la vall. Deixant de banda les raons ecològiques (prou convinctes per a molts que no som precisament mainada) i tenint en compte que no treurà més d'un deu o un quinze per cent del trànsit de la ciutat (ho ha reconegut el senyor Gelada en el Punt Diari), penso que és molt important també la qüestió econòmica, o no?. Com-

prenc que per vós, Sr. Nadal, això no ha estat mai un problema, gràcies a Déu. Però jo, humil mestressa de casa des de fa 44 anys, he hagut d'aprendre a administrar. Quan vaig al Mercat Municipal, i hi vaig sovint, «Busco, comparo i...» a igual qualitat o servei, el preu em fa decidir.

Si la variant per l'autopista sembla la més fàcil, en treball, temps i diners, jo recullo i us presento a vós, Sr. Alcalde, la pregunta que el Sr. E. Ribalta fa en la Tribuna lliure d'aquest diari el diumenge 7 de maig: «Per què no s'estudia seriosament la possibilitat d'augmentar el nombre de carrils de l'autopista?». / MARIA PUIG I MAS. Girona.

Diari de Girona

La variant de Girona

A aquestes altures, pràcticament tothom sap com ha anat això de la variant de Girona. Malgrat ser necessària una variant, a Girona pràcticament tothom sap que el traçat per la Vall de Sant Daniel és una imposició impopular del MOPU. Recordem que el mateix alcalde de Girona, Sr. Nadal, va dir que dimitiria el dia que s'aproves un projecte de variant per aquella vall.

Ara que han començat les obres, potser seria un bon moment per a tan esperada dimissió? Sobretot arran de la informació segons la qual no solament està en contra del projecte el mateix urbanista que la va projectar (Sr. Font), sinó que s'ha demostrat que la reducció de volum de trànsit per a Girona, amb variant est, serà mínima. Jo ja no hi entenc res.

Jaume Domínguez i Hort
(St. Feliu de Guíxols).

El Punt, sense data

Nadal i les incoherències amb la variant

■ Em sorprèn la irritació del Sr. Nadal i la seva colla davant la postura del Sr. Arnau i companyia. Jo no sóc gens partidari de l'opció de CiU, però voldria ajudar-vos a fer-nos entenedor allò que us provoca perplexitat. No us alarmeu per un simple canvi d'opinió de la gent de l'oposició. Deixeu-los votar lliurement en contra de la variant i, si us plau, no els recrimineu aquesta petita incoherència. Penseu que vobaltres ja ens teniu acostumats a aquesta pràctica de canvis tan radicals, i el que és pitjor, més trascendents. Per això no en fem massa cas. Sinó, feu memòria: «si la variant passa per Sant Daniel, dimitiré», «El pas de la variant per l'est no afectarà Sant Daniel», «El pas de la variant per la Vall de Sant Daniel és la millor solució possible». O aquesta altra que també és molt bona: «Otan no», «Otan, d'entrada, no», «Otan si». Si voleu exigir coherència, feu-ho des de la coherència. També heu tractat el Sr. Arnau d'irresponsable pels mateixos fets, és a dir, de persona que no respon dels seus actes. Vós tampoc, Sr. Nadal. Vàreu declarar que dimitiríeu si la variant passava per la Vall de Sant Daniel, i ara digueu que no us hi sentiu moralment obligat. Això també és una irresponsabilitat.

Es poden fer les lectures i interpretacions que es vulguin del ple del dia 9 de maig, però s'ha de reconèixer que d'un ampli consens que hi havia en altre temps amb el tema de la variant est, s'ha passat al reduït suport d'un únic grup polític, el vostre. Encara que tingueu la «majoria», no us fa pensar que

potser us esteu equivocant en aquest tema? Per què no teniu la valentia de reconsiderar la vostra postura? 3500 persones us hem demanat a través d'instàncies que feu aquest acte d'humilitat. I vós us heu limitat a enviar-les al MOPU, venent-ho com un acte democràtic. Però no us vàreu fixar que anaven dirigides al Sr. Joaquim Nadal i Farreras de l'Ajuntament de Girona? És a vós que demanem que rectifiqueu. Per què hauria de canviar el traçat, el MOPU, si a vós ja us està bé?

No cal esperar més per començar a buscar solucions pel 90% del trànsit de la carretera Barcelona que no trobarà solució amb aquest desviament.

I tornant al ple conflictiu, he pogut saber per la premsa —ja que no vaig poder entrar per la quantitat de gent que omplia el saló de plens— que tots els regidors del grup socialista vàreu votar a favor de l'adaptació del traçat est al Pla General de Girona. I no m'estranya, perquè teniu els vots comptats per obtenir la majoria. Suposo que aquest va ser el motiu pel qual no us vàreu permetre aquella imatge tan democràtica d'un regidor del partit discrepant de la postura general. Això em fa pensar que el Sr. Sebastià Salellas, seguint la disciplina de vot del partit, també va acceptar la proposta. Però, no havia donat suport a l'Albert Garcia quan feia la vaga de fam? No havia signat en contra de la variant est? He de dir que fins aquest dia el tenia per un home ètic que em mereixia confiança. /JOSEP BARBARÀ, Girona.

Diferències entre vall i muntanya

Valle, vall: Geogràficament, la vall és, segons la descripció acadèmica, la part que separa dos contraforts de terra o roca (anomenats muntanya), més llargs que amples i de pendents suaus; altres, plana, i altres, de més pronunciats pendents. La línia més profunda, la torrentera, és el camí dels corrents d'aigua naturals i de pluges i també dels glaciers. Però, comunament, aquesta expressió s'aplica a tot terreny situat entre muntanyes i al peu d'elles, i pot donar nom i en dona a tota una regió, comarca, etc, d'una gran extensió vinculada a un mateix sistema hidrogràfic.

Valleta: Aquest diminutiu només es dona en català. Aquesta paraula apareix amb molta freqüència als nostres mapes i guies. Dins el nostre Pirineu, tant en la vessant N i S, i s'aplica a totes les valls de poca extensió, però de gran frondositat de vegetació i topografia.

Muntanya mixta: Massís muntanyós situat entre les altes i dures muntanyes i la més familiar, baixa muntanya.

Mixta muntanya: A Catalunya, és considerada com a mixta muntanya la zona que no té grans altures de muntanya però que tampoc no té les particularitats de la plana. Són mixta muntanya els massissos i carenes intermixtes, secundàries, amb altures que no passin els 2.000 m, com per exemple Alta Garrotxa, Bassegoda, Puigsacalm, Cabrerès, Guillerries, etc.

Muntanya baixa: és considerada aquella que té grans boscos, amb molta vegetació, i que no passi dels 1.000 m, com Rocacorba, Finestres, les Serres, Montnegre, les Gavarres, els Àngels... i els entorns de Sant Daniel, etc. La vida en aquestes es concentra en petits nuclis habitats i enclavats en les petites valls, feixes i altres indrets que permetin fer conreus i en llars o focs solitaris. Se sol viure dels conreus i ramats.

Sr. Gelada: llegint, escoltant i veient entre altres coses el que li passarà a la Vall de Sant Daniel, i de retruc a la ciutat

de Girona; davant la total petulància, prepotència, etc, de vostès, que es creuen que són els que sempre fan més ben fet —Girona m'énamora?—; tenint en compte el que deixarem als nostres fills i als fills d'ells els que defensin la Vall de Sant Daniel, entre altres indrets, per les grans destrosses ecològiques que s'estan fent i que per molts anys quedaran, i per irrecuperables, i respecte als quals va dir que no saben o que no sabeu el que és una vall o muntanya, li resumeixo tot això del «Diccionario la montaña», d'Agustín Faus, perquè són vostès els no saben què volen dir aquestes paraules.

Vall i muntanya: Fent referència a altres afers que s'estan produint dins les nostres muntanyes, valls, costes i platges de la nostra comarca del Gironès, ja que són massa llocs, cal repertir-los...? Vall d'Hortmoier, vall del Bac, Albanyà, tota l'Alta Garrotxa, la zona volcànica d'Olot, els entorns del llac de Banyoles, els incendis dels Àngels, fortuits...? Les gran urbanitzacions, totes elles especulatives, i ara el gran boom, els camps de golf, i no parlem de les costes i platges, on tot s'ha substituït, perquè en el meu entendre particular la prostitució no és solament vendre el cos, sinó vendre i malmenar uns indrets i altres béns que haurien d'ésser de tots per gaudir-ne amb plena llibertat. Després de fer enfrontar el ciutadà, que res no vol defensar, però que en vol gaudir, l'inciteu dient-li que allò que nosaltres, muntanyencs, ecologistes, naturalistes, etc... volem defensar el privarà del treball i tindrem més atur; que seran foragitats de la feina, etc. Sr. Geleda, Baden Powell, fundador de l'escoltisme, va dir-nos que féssim el món millor del que l'havíem trobat, però no que el féssim millor a base d'especulacions i materialisme.

President Centre Excursionista Saltenc, Jaume Santana i Vicens

Desvariant

■ Abans no es cometi la més faraònica de les barrabassades de la Girona moderna (...) permeteu-me que entoni la meua particular cançó (enfadosa) de protesta.

1a. estrofa: L'endemà del dia que s'inauguri aquesta variant (que Déu vulgui que no arribi mai), els camions estaran obligats a passar-hi. Els seus esbufecs i espeternecs ressonaran majestuosament per tot el que quedi de la Vall de Sant Daniel. Podent fer passar la variant per les muntanyes de l'est de Girona, quines ganes de fer-la discórrer pel pla de l'oest de la ciutat, no fa? Segona: tots plegats ens oblidem d'una cosa: aquest projecte de variant destrossa també la vall de Campdorà. No voleu caldo? Doncs dues tasses!

Tercera: En un moment determinat d'aquesta malaventurada i interminable història de ciència-ficció, els batlles de Salt i Sarrià van dir que prou cinyells, que ja en tenen prou amb els que hi ha; el del TGV no compta, es veu; potser serà transparent? (...) Ningú no va dir que si la variant passava paral·lela a l'autopista, el trànsit interior d'aquests dos pobles disminuiria espectacularment, com és de calaix. Per això, a qui interessa? Podent fer les coses complicades, per què fer-les senzilles?

Quarta: el primer dia que lleigeix *El Observador de la Actualidad* m'assabento que hi ha a Girona una coordinadora que s'oposa a la construcció de la variant. Així, à seques. Això és informació de la bona! ¿Deu ser perquè els de la Coordinadora N-II per l'Autopista han utilitzat sistemes d'oposició tan imaginatius (...) que aquest mitjà de comunicació tan

observador (o badoc?) no s'ha enterat del que demana o exigeix, realment?

Cinquena: entre Bonmatí i Girona no hi ha cap pont per travessar el Ter, només una mica de passallís a Bescanó que cada dia estan «descobrint» més conductors. Si la «minivariant» del Camí del Sitjar (...) està plena com un ou, amb municipals quasi permanentment a la cruïlla de l'autopista, no passaria el mateix en un pont cap al nord, a l'entrada de Salt? Què li solucionarà, a Salt, el triomfalista pont de Fontejau, a l'altura dels Maristes, ço és al mig del merder?

Sisena: per què no s'obre, ni que sigui com a mesura provisional, el vial sense asfaltar que hi ha entre la Devesa i el Riu Ter? Els arbres sempre patiran menys el fum dels vehicles en circulació que no pas els dels retinguts a les inacabables cues actuals. Però hi ha una poderosa raó metèlica d'uns 3 metres de llarg que ho impedeix.

Setena: finalment a algú se li ha acudit (increïble) de constituir una comissió ciutadana consultiva per estudiar conjuntament els problemes del trànsit urbà. Però han tardat tant, que hom ja malpena: ¿s'hi han decidit per buscar solucions o per repartir responsabilitats davant la manca real i palpable de solucions, ara que s'acosten eleccions municipals i pinten bastos?

Vuitena: Aquest regal de Nadal enverinat que és la variant de l'est, si finalment s'arriba a construir (és un dir), serà una victòria pírrica per als seus presumptes beneficiaris més directes, els gironins. Ara bé: algú s'hi farà la barba d'or. Qui? / FERMÍ SIDERA I RIERA (Girona).

Contrarèplica al tema del TAV per Sant Daniel

En resposta al comunicat del Govern Civil de Girona, en què se citava la nostra entitat, ens sembla adient de fer saber als lectors del DIARI DE GIRONA que ens ratifiquem en tot el que vam dir i alhora volem destacar que, en l'esmentat comunicat, no es contesta l'opinió expressada per nosaltres. El fet que sigui difícil de fer passar el TAV per la Vall de Sant Daniel per motius tècnics no invalida el que també hi hagi motius ecològics molt importants i que per si mateixos també fan que aquesta opció es descarti. Podem assegurar que ambdues coses van molt unides en el cas de la Vall de Sant Daniel. Els forts pendents i les característiques geològiques del terreny faran que els talusos de les excavacions presentin una inestabilitat molt acusada, exigint una execució més cara i més obres de les previstes. El pas de la variant produirà, sens dubte, un impacte extraordinari acusat, que s'afegeix al desafortunat fet que una carretera passi per uns paratges afectats per un pla especial de protecció, redactat pel mateix Ajuntament de Girona. Les promeses segons les quals se serà respectuós amb l'entorn no tenen cap credibilitat i la destrucció serà irreversible. Si només ens atenem a

raons econòmiques, els mil cinc-cents milions que costa la variant de Fontejau, entrant dels quasi set mil milions dels de la Vall de Sant Daniel, (que poden ser bastant més, per problemes tècnics significatius que no s'han previst en el projecte), ens permeten d'assegurar sense cap mena de dubte que estem al davant d'una decisió injustificable i d'una clara malversació de recursos públics. És ben significatiu que, mentre en els projectes empresarials es destinen molts d'esforços a reduir costos, al MOPU li sobrin els diners per llançar-los alegrement en l'opció més cara possible. Molt més greu és que hi hagi càrrecs importants de l'Administració, que es vanagloriïn públicament del fet que aquesta carretera serà quasi tan cara com una autopista, quan no més té un carril per banda i quan ben segur serà més pràctic, més ràpid i possiblement més econòmic de passar per l'autopista. El projecte de la variant per Sant Daniel ens ve imposat per una Administració tercermundista, que no té en compte la normativa comunitària en relació amb les obres públiques, que actua a esquenes de tothom i que s'afanya a fer una obra injustificable des del punt de vista econòmic, tècnic i de l'ecologia. L'estètica d'aquesta variant és com la del «directorio provincial», però amb la gran diferència que aquest passarà com una poca-soltada i la variant restarà com l'error històric més gran que s'ha fet al nostre municipi.

Grup d'investigació subterrània de Girona

Els terminis de la variant

Sr. Director,

«No es compliran els terminis per fer la variant de Girona», ens deia Tura Soler a Punt Diari el dia 14 de novembre. No cal capficar-s'hi: quan s'acostin unes altres eleccions municipals ja se'n tornarà a parlar.

Ara, per anar fent boca, Girona tindrà el «caramel» de Fontejau. Un caramel que endolcirà més de quatre boques, ja que traurà tant o més trànsit de Girona que la mateixa desviació de la Nacional II, si és que passa per Sant Daniel.

El que ja no trobo tan encertat, de la notícia, és el suposat benefici que en trauran els saltencs: en tot cas seran els saltencs i altres usuaris que tinguin necessitat de travessar Girona en vehicle per anar cap al Nord i l'Est de la capital. El que és el poble de Salt, més aviat en sortirà perjudicat.

I no cal ser gaire entès en carreteres i transport per adonar-se de la realitat.

L'Ajuntament de Salt té previst, en el seu Pla General, empalmar el Passeig dels Països Catalans amb la carretera d'Anglès a l'altura de Montfullà. Segons els seus càlculs, molt del trànsit del Carrer Major es desviarà pel mencionat Passeig, descongestionant una artèria sobrecarregada com és el Carrer Major. Personalment, crec que no resoldrà res, aquesta suposada desviació. El que calia era una desviació amb nom propi i que fos útil per demà passat, i no solament per avui. No hi ha hagut prou fermesa per a exigir tres quilòmetres d'autopista, i així va tot: malmenant boscos i camps com si ens sobrés de tot, diners inclosos.

Bé, al que anava: suposem que tot es fa com està planificat, el pont de Fontejau i la desviació a Salt pel Passeig dels Països Catalans. Com enllaçaran pont i carretera? Cobriran el riu Güell des del pont del Dimoni fins al pont dels Maristes? Es farà servir el

mateix lit del riu?

El més normal de suposar és que el Carrer Major de Salt absorbirà tot el trànsit procedent de l'Oest que vulgui anar cap al Nord o Est de Girona. Passaran pel passeig dels Països Catalans per anar a fer marrada? Em sembla que no.

Fins ara, per no haver de passar pel centre de Girona, per la congestió i passos estrets com la Devesa, molts camions i cotxes particulars es desviaven per l'avinguda Marquès de Camps per agafar l'autopista fins a Sarrià o més enllà, ja que eren a dins. Ara que ho tindran tot recte i de franc, qui voldrà pagar? Sí, ho pagaran el Carrer Major de Salt i també Santa Eugènia.

El poble amb la Democràcia ens hem adormit. Quantes batesses no hi haurien hagut deu anys enrera amb moltes de les decisions municipals que es prenen avui! **Ramon Torramadé.**

6 Dijous, 19 de maig de 1988

Punt de Vista

PUNT
DIARI

EL LECTOR ESCRIU

N-II: declaració de Limnos

Amib aquest escrit, LIMNOS: Associació de Defensa del Patrimoni Natural de Banyoles i Comarca, vol donar a conèixer públicament la posició que manté respecte al problema ecològic que suposarà la variant est de la N-II.

El fet que la nostra Associació no s'hagi pronunciat fins ara, evidentment respon a la nostra intenció, en tot moment, de vetllar pels interessos del patrimoni natural de la comarca de Banyoles, de la qual no forma part la Vall de Sant Daniel. Ara bé, creiem que ha arribat el moment de prendre postura, si més no, per donar l'ajut moral a les persones que, defensant el que creuen millor per a uns paratges de gran interès ecològic, no defalleixen en les seves pretensions i les defensen aferrissadament, d'una manera digna i moral, en el sentit de posseir un caràcter intel·ligent i lliure.

Som conscients que les nego-

ciacions amb el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme arribaren en el seu moment a un terme que fou acceptat pels organismes competents i que el projecte de realització és en aquests moments molt avançat. Però hi ha quelcom que ha transcendit molt més enllà dels folis signats pels qui governen. Ha estat, efectivament, la qualitat de la protesta que el Sr. Albert García i Serrats ha pres d'una forma individual i conscient. Quan el dijous 5 de maig aquest senyor escrivia a aquest mateix diari «... sóc nat a Sant Daniel, concretament a la casa de la Font del Ferro», ens vàrem adonar que la premissa «el cor té raons que la raó no pot comprendre» del físic i matemàtic francès Blaise Pascal, era vàlida per afirmar el poc valor que té un acord pres sense l'opinió d'aquells qui més afecta.

També som conscients que els perjudicats seran tots els ciutadans d'aquest país, que veu-

ran esmerçats molts milions de pessetes en una obra que no solucionarà ni de bon tros el problema circulatori que té plantejat Girona, al mateix temps que s'han plantejat alternatives menys costoses i més intel·ligents. LIMNOS pren aquesta postura, puix quelcom semblant ha estat projectat amb el desviament de la C-150 al seu pas per Banyoles de cares a les omnipresents Olimpíades del 1992.

Quedi doncs, constància del suport que LIMNOS ofereix a la postura del Sr. Albert García i Serrats de realitzar com a mesura de pressió una vaga de fam. Li donem el suport i estem convençuts que ben aviat els amics de Girona tindran un motiu de goig en veure protegida la Vall de Sant Daniel. **Miquel Coma i Vila.** Secretariat de LIMNOS. Associació de Defensa del Patrimoni Natural de Banyoles i Comarca. Edifici AISS, Plaça Servites Apt. Correus 62, 17820 Banyoles.

La racionalitat del Sr. Nadal versus els sentiments que desperta la Vall

■ No esperava menys del Sr. Nadal. En l'article-resposta (El Punt, diumenge 1) al requeriment popular per l'assumpte de Sant Daniel, el Sr. Nadal fa gala, una vegada més, del seu discurs ple de racionalitat —a grans dosis, com li agrada a ell— i del seu característic vernís pretesament científic i exhaustivament documentat. I amb lògica implacable, gairebé cartesiana, ens desfà totes les nostres esperances, pobres il·lusos.

Però molt em temo que en tot aquest assumpte s'està coent quelcom més, quelcom que el Sr. Nadal —massa moqueta— no acaba de copsar. Tot plegat em recorda molt aquella història d'un home que anava en trineu amb els seus tres fills, i veient-se perseguit per una bandada de llops va decidir llançar-los el fill petit, per poder salvar així els altres dos fills i a ell mateix. No sé si la seva dona el va poder entendre ni si li ho va poder perdonar mai.

En la història de la vall de Sant Daniel, de racionalitat n'hi ha ben poca —a aquestes altures un crim

ecològic no pot ser mai racional, a no ser que no hi veiem més enllà del nas—, per més que se'ns digui que ja posaran heura al ciment i quasi no es notarà res. Sí, en canvi, que hi ha molts sentiments en joc —tant o més lícits que la raó—, i com tothom sap els sentiments a vegades són visceralment.

Per als vertaders amants de la vall —penso en tots aquells que em trobo passejant amb cara de badocs—, aquest assumpte és com aquella joia que ens va deixar la mare, i que no ens la vendríem encara que estiguéssim en la puta misèria. I al qui dubti que la vall pot despertar aquesta llei de sentiments només li cal llegir les descripcions que en fan en Pla o en Prudenci Bertrana.

Senyor Nadal, vostè que tant voldria convertir Girona en la Florència catalana, pensi que la vall de Sant Daniel és el nostre Hyde Park. No ens el desgraciï (a veure si per la via cosmopolita el convencem...) / JOAN MORA I BRUGUÉS.

EL LECTOR ESCRIU

La variant

■ L'article aparegut a la secció de «La Columna», d'aquest diari, el passat 24.2.89, que portava per títol «La variant» i que signava Jordi Soler, ens obliga, com a institució, a fer una sèrie de puntualitzacions:

— No discutim —i ens atiparem de dir-ho— la necessitat d'una variant a Girona, tot i que, per raons de sobres conegudes, ens oposem al traçat Est.

— Ens molesta que un senyor com en Jordi Soler (al nostre entendre excel·lent columnista, per cert) es fiqui en temes que no domina en absolut.

— Esperem que s'entengui que des de l'ANG, amb una forta base de professionals de la biologia, l'ecologia, el naturalisme o com vulgueu dir-ne, ens sentim molestats i trepitjats. Quan critiquem un estudi d'impacte no ho fem perquè si,

els textos tramesos a aquesta secció no han d'excedir de les 30 ratlles mecanografiades. L'autor els podrà signar amb inicials o pseudònim si ho sollicita, però l'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport del seu autor. PUNT DIARI es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el dret de resumir-les quan ho consideri oportú.

sinó perquè el considerem metodològicament, científicament i tècnica, incorrecte.

— El vostre plantejament, Sr. Jordi Soler, pateix del mateix mal que el del MOPU i el del Sr. Senent-Jossa (en el ben entès que l'estudi l'hagi redactat ell, que hi ha qui diu que no): antropocentrisme i urbanisme, sigui de la plaça Reial o de la plaça de St. Agustí.

— Us reptem, Sr. Soler, que comprovem personalment amb dades estadístiques (us podeu adreçar als organismes oficials oportuns, dels quals, si voleu, ja us facilitarem

l'adreça) com les carreteres no són tallafocs sinó tot el contrari...

— La natura, Sr. Soler, no és una cosa senzilla. Hi ha interconnexions que, suposem, ni tan sols imagineu i que tenen conseqüències importants. Cada acció de l'home crea una nova circumstància, i per això creiem que hauria de ser meditada, si més no en interès propi. Us convidem, si voleu, a passejar per Sant Daniel mentre meditem sobre les repercussions no solament ecològiques sinó també socials de la variant.

— Sr. Soler, tenim raons sobrades per dubtar de l'estudi d'impacte de la N-II, que de rigorós no en té res, ja hi podeu pujar de peus. Si en un estudi ecològic de 62 pàgines només s'anomenen, a tot estirar, deu espècies entre animals i vegetals —dels centenars que es troben a Sant Daniel— i no se'ls hi dedica més que unes poques ratlles; si en un estudi fet per un científic no es

fa servir la nomenclatura científica; si, com s'hi diu, substituir un bosc de ribera per una escullera de pedra és millorar el medi; si un biòleg esmenta el pi com a arbre típic de les vores d'un riu... què voleu que pensem? Doncs que se'ns vol vendre gat per llebre amb arguments obsolets, superats d'abans de Darwin, però que la ignorància s'empassa. D'això es tracta. Visca la ignorància! / JUNTA DIRECTIVA DE L'ASSOCIACIÓ DE NATURALISTES DE GIRONA.

